

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/169/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111221668
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6111221668.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu Mgr. Emy Novodomcovej a JUDr. Petra Priehodu, v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom 851 01 Bratislava, Údernícka 5, IČO : 35 724 803, zastúpený splnomocnenou Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom 851 01 Bratislava, Údernícka 5, IČO : 36 613 843, proti odporkyni : P. O., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX W. W., F. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne : Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom 080 05 Prešov, Važecká 16, IČO : 42 176 778, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, so sídlom Advokátska kancelária 091 01 Stropkov, Námestie SNP 7, o zaplatenie sumy 336,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 26.02.2013 a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne zo dňa 21.02.2013 proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 9C/280/2012-105 zo dňa 16.01.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa v prevyšujúcej časti návrhu, v ktorej konanie zastavené nebolo, zamietol a vo výrokoch, ktorými súd rozhodol o trovách konania navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok nedotknutý.

Žiadny z účastníkov konania **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v dôsledku účinného späťvzatia návrhu konanie zastavil v časti ohľadom úrokov z omeškania zo sumy 264,40 eur vo výške 4,5 % ročne od 25.09.2008 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti návrh zamietol a rozhodol o náhrade trov konania, keď navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal a súčasne uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi konania na strane odporkyne trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 41 eur, na účet splnomocneného právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súd konštatoval, že nebolo v konaní sporné, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bola dňa 06.07.2005 uzatvorená spotrebiteľská zmluva - revolvingový úver čerpaný prostredníctvom kreditnej platobnej karty. Súd mal listinne nepreukázané, že dňom 19. 12. 2005 došlo zo strany pôvodného veriteľa k vypovedaniu zmluvy, pričom dlžná čiastka zo zaniknutej zmluvy predstavovala sumu 14252,80 Sk, v prepočte 473,10 eur. Súd konštatoval, že vypovedaním zmluvy došlo k jej zániku a to dňom doručenia výpovede odporkyni, teda dňa 27. 12. 2005. Vzhľadom na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom konania na strane odporkyne súd skúmal plynutie premlčacej lehoty z nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, v súlade s ustanovením § 107 odsek 1 Občianskeho zákonníka, a to v

subjektívnej dvojročnej lehote odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V danom prípade táto subjektívna dvojročná lehota uplynula dňom 27. 12. 2007, teda dva roky od zániku zmluvy o revolvingovom úvere v dôsledku jej výpovede zo strany predchodcu navrhovateľa. Vzhľadom na toto konštatovanie, pokiaľ potom došlo pri spísaní dohody o uzavretí splátkového kalendára k uznaniu záväzku dňa 25. 01. 2011, došlo k nemu takmer 4 roky po uplynutí premlčacej subjektívnej lehoty. Súd taktiež konštatoval, že táto dohoda bola vypracovaná navrhovateľom formulárove, pričom je nesporné, že jej cieľom zo strany spotrebiteľov bolo predovšetkým uzavrieť dohodu o úhrade dlžnej sumy formou splátok, a nie uznanie záväzku. Uznanie záväzku by však, vzhľadom na jeho premlčanie v čase uznávania, bolo právne účinné s poukazom na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka len v prípade, ak by dlžník, ktorý dlh uznáva, vedel o jeho premlčaní. V konaní však nebolo preukázané vzhľadom na nečinnosť na strane odporkyne, či a za akých okolností túto dohodu podpisovala a či mala vedomosť o tom, že podpisuje v rámci tejto dohody aj uznanie premlčaného záväzku. Súd takéto konanie zo strany navrhovateľa kvalifikoval ako nekalú obchodnú praktiku, pretože s podpisovaním splátkového kalendára má spotrebiteľ zároveň podpísať aj uznanie záväzku, čo má znevýhodniť jeho postavenie a využiť nedostatok jeho právneho vedomia. V závere rozsudku súd poukázal na skutočnosť, že uznaný dlh má obsahovať záväzok dlžníka, že dlh určený čo do dôvodu aj výšky zaplatí, pričom tento dlh musí byť dostatočným spôsobom identifikovaný. V dohode o uznaní záväzku je však uvedené, že sa jedná o záväzok voči veriteľovi Q. zo dňa 11. 07. 2005, avšak k návrhu bola pripojená žiadosť o vydanie kreditnej karty s razítkom právneho predchodcu navrhovateľa zo dňa 06. 07. 2005. V tejto žiadosti sa nenachádza číslo zákazníka, ktoré má v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku identifikovať tento záväzok. Vzhľadom na toto konštatovanie následne súd uplatnený nárok v prevyšujúcej časti z dôvodu jeho premlčania ako bezdôvodný zamietol. Navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, a rozhodol o trovách vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. S poukazom na ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p. priznal vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia za 3 špecifikované úkony právnej pomoci + režijný paušál a príslušnú sadzbu DPH, spolu v sume 123,08 eur, ktorú odmenu však následne krátil s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. na jednu tretinu, pretože u právneho zástupcu vedľajšieho účastníka sa jedná o opakované a právne nenáročné vyjadrenia a podania v obdobných veciach.

Proti rozsudku okresného súdu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ i vedľajší účastník na strane odporkyne.

Navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie a nedostatočne zistený skutkový stav veci. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25. 01. 2011 spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a príslub dlžníka tento dlh zaplatiť. Navrhovateľ predovšetkým poukázal na článok 3 bod 3. 4 dohody, v ktorom je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené, že dlžník má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Došlo tak k nespochybniteľnému uznaniu dlhu a nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a začala plynúť nová desaťročná premlčacia doba. Navrhovateľ taktiež zásadne odmieta tvrdenia, že podpisom dohody došlo k znevýhodneniu postavenia spotrebiteľa. Odporkyňa sa telefonicky dohodla s navrhovateľom na úhrade pohľadávky v splátkach, čomu navrhovateľ vyšiel v ústrety vystavením splátkového kalendára. Vzhľadom na uvedené je absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzavretím dohody, keďže ide o prejav slobodnej vôle odporkyne, ktorá si bola vedomá svojho záväzku a vyhovením jej žiadosti sa navrhovateľ snažil predchádzať súdnemu konaniu. Tým, že odporkyňa podpísala dohodu, prejavila svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jej záujme, pretože po splatení dlhov nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jej postavenie pri žiadosti o úver. Predmetná dohoda neobsahovala žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, obsah dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporkyňa nemala možnosť oboznámiť a navyše odporkyňa dohodu podpisovala vo svojom bydlisku, teda mala možnosť si dohodu v pokoji prečítať a prípadne i vysloviť s ňou nesúhlas, respektíve ju odmietnuť podpísať. Navrhovateľ tak zotrváva na svojom stanovisku, že došlo platne k uznaniu jeho práva, čo predpokladá podľa ustanovenia § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby. Navrhovateľ taktiež nesúhlasí s uloženou povinnosťou nahradiť trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc v súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. S poukazom na viaceré súdne rozhodnutia považuje navrhovateľ právne

zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní za nadbytočné, účelové a nehospodárne. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie jeho návrhu v plnom rozsahu, prípadne vráti po zrušení vec súdu 1. stupňa na ďalšie konanie. Súčasne si navrhovateľ uplatnil a vyčíslil voči odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia prvostupňového i druhostupňového konania.

Voči rozsudku ohľadom výroku, ktorým súd rozhodol o trovách vedľajšieho účastníka, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj vedľajší účastník na strane odporkyne. Namietal správnosť tohto výroku, ktorým súd priznal vedľajšiemu účastníkovi len jednu tretinu uplatnených trov konania z dôvodu, že sa jedná o opakované a právne nenáročné podania. Uviedol, že navrhovateľ zahltil slovenské súdy tisíckami žalôb o premlčané pohľadávky, pričom tieto žaloby podáva voči spotrebiteľom s plným vedomím, spoliehajúc sa na neinformovanosť spotrebiteľov, ktorí sa v prevažnej väčšine nebránia, námietky premlčania nevznášajú, čím môže byť dosiahnutý stav, že navrhovateľovi sú prisudzované premlčané nároky. Činnosť vedľajšieho účastníka je plne v súlade s cieľmi európskej línie ochrany spotrebiteľa. Nie je preto možné prijať argument súdu, že v danej veci je namieste aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p.. Vstup vedľajšieho účastníka do daného konania má za následok úspech spotrebiteľa, ktorý nemusí platiť premlčaný dlh. Ak teda navrhovateľ podal opakovane nenáročnú typovú, formulárovú žalobu, vedľajší účastník musel na túto žalobu opakovane, tak ako aj v iných veciach, obdobnou právnou argumentáciou reagovať. Vedľajší účastník argumentuje, že urobil pri ochrane spotrebiteľa všetko, čo sa v danej veci urobiť dalo a bolo preto nespravodlivé, ak súd krátil trovy právneho zastúpenia na jednu tretinu, pretože ani vedľajší účastník, ani právny zástupca vedľajšieho účastníka nevykonali svoju prácu na jednu tretinu, ale stopercentne. Navrhuje preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka zmenil tak, že uloží navrhovateľovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania v plnej výške 123,08 eur, pričom si súčasne uplatnil a vyčíslil aj trovy odvolacieho konania.

Navrhovateľ sa vyjadril k odvolaniu vedľajšieho účastníka a zdôraznil, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť zo samej podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc v súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Zotrváva tak na svojom stanovisku prezentovanom v odvolaní, že tieto trovy neboli účelne vynaložené a konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a k nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadal a reflektoval použitím ustanovenia § 150 O.s.p.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa taktiež zotrval na svojich pôvodných argumentoch, že v konaní navrhovateľa, ktorý spotrebiteľom podsúva na podpis zdanlivo výhodnú dohodu ako splátkový kalendár, vidí nekalý zámer navrhovateľa, pričom vedľajší účastník účinne vo viacerých súdnych konaniach háji záujmy spotrebiteľov. Vedľajší účastník v tejto súvislosti poukázal a citoval z viacerých rozhodnutí všeobecných súdov. Pokiaľ ide o trovy vedľajšieho účastníka, tento uviedol, že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach navrhovateľa vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, pričom vedľajší účastník môže preukázať, že v množstve súdnych sporov spôsobil už jeho vstup do konania (a to aj bez vyjadrenia vo veci samej), pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť svojho uplatneného nároku vzal návrh na začatie konania späť a žiadal konanie zastaviť. Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa, vedľajší účastník uviedol, že iba jediná členka z tohto občianskeho združenia má právnické vzdelanie, avšak právnu prax nevykonáva. Nemožno však ani občianskemu združeniu upierať právo na právneho zástupcu, a to ani vzhľadom na predmet jeho činnosti. Žiadny zákon nevyučuje, aby základné právo každého v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR- a to právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, si uplatnilo aj združenie spotrebiteľov. Vedľajší účastník na podporu svojich názorov opätovne poukázal na množstvo rozhodnutí všeobecných súdov zaoberajúcich sa problematikou náhrady trov vedľajšieho účastníka v konaní.

V dôsledku podaných odvolaní krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom predložených listinných dôkazov, predovšetkým Žiadosťou o vydanie/aktiváciu kreditnej platobnej karty Q., a.s., zo dňa 06.07.2005, výpoveďou danej zmluvy zo strany právneho predchodcu navrhovateľa, datovanou dňa 19.12.2005, Obchodnými podmienkami Q., a.s. pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby a Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzatvorenú medzi navrhovateľom a odporkyňou dňa 25.01.2011 a po ich dôkladnom zvážení a vyhodnotení následne na podklade takto zisteného skutkového stavu zaujal právne stanovisko obsiahnuté v rozsudku, ktorým súd meritórne rozhodol. Je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľ, ako odvolateľ v časti meritórneho rozsudku, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvého stupňa, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 213 ods. 4 a 5 O.s.p. o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované v prvostupňovom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvého stupňa na podklade vykonaného dokazovania.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaných odvolaní a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, pričom vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumetácie obsiahnutej v odôvodnení rozsudku nepovažuje za potrebné nad rámec dôvodov vyslovených prvostupňovým súdom uviesť žiadne ďalšie argumenty.

Súd prvého stupňa vzhľadom na vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporkyne bol povinný sa vysporiadať predovšetkým s včasnosťou uplatneného nároku navrhovateľa voči odporkyni. Súd správne vychádzal ako z relevantného, a z hľadiska plynutia premlčacej lehoty určujúceho dátumu doručenia výpovede zmluvného vzťahu zo strany pôvodného veriteľa, teda 27.12.2005, ktorým dňom došlo k zániku zmluvného záväzkového vzťahu. S poukazom na ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatím plnenia z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol (v dôsledku zániku zmluvného vzťahu jeho vypovedaním jednou zo zmluvných strán), vznikol nárok právnenému nástupcovi pôvodného veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda toho, čo odporkyňa z pôvodného zaniknutého zmluvného vzťahu nadobudla, avšak v zmysle zmluvných dojednaní nevrátila.

Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej Občiansky zákonník), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. Občianskeho zákonníka).

Vychádzajúc z ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej lehote (§ 107 ods. 2). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Pre určenie začiatku plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej doby premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia však je podstatné vychádzať z právneho dôvodu bezdôvodného obohatenia, pretože charakter bezdôvodného obohatenia je pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby kľúčový. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, a komu plnil. Bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol, vzniká a objektívna doba pre premlčanie práva na jeho vydanie začína plynúť okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého

plnenia, teda v danom konkrétnom prípade momentom zániku pôvodného zmluvného vzťahu. Uplynutím subjektívnej lehoty dvoch rokov od doručenia výpovede odporkyni, teda dňom 27.12.2007 bol nárok navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný. Odvolací súd, v súvislosti s argumentom navrhovateľa, ktorý sa dožaduje aplikácie ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; sa plne stotožňuje s právnym záverom prijatým súdom prvého stupňa, že písomnú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25.01.2011 nemožno považovať za právne relevantný právny úkon dlžníčky - odporkyne, ktorý by mal právne účinky platného uznania záväzku. Ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka umožňuje síce uznanie aj premlčaného dlhu, avšak pre právnu účinnosť takéhoto prejavu vôle dlžníka vyžaduje kogentne vedomosť dlžníka, ktorý dlh uznáva, o jeho premlčaní. Je tak nutné prisvedčiť právnemu názoru súdu prvého stupňa, že v tomto smere navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Samotné „prehlásenie“ obsiahnuté v bode 3 Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu zo dňa 25.01.2011, podľa ktorého „osoby uvedené v bode 1.2 a/alebo 1.3 dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“, je vzhľadom na vopred pripravené formulárové koncipovanie tohto prehlásenia obsiahnutého v predtlačí dohody nepostačujúce z hľadiska naplnenia zákonných kritérií vyžadovaných ustanovením § 558 OZ pre vedomú a vedomostnú zložku takéhoto právneho úkonu dlžníka. Navyše, odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv je súd povinný aplikovať a prijať výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Okrem spochybnenej vedomosti dlžníčky o premlčaní dlhu v čase jeho uznania však odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľovi sa nepodarilo uniesť dôkazné bremeno ani ohľadom celkom jednoznačného a nespochybniteľného preukázania totožnosti pôvodného zmluvného vzťahu, z ktorého si nárok odvodzuje a predloženej Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. V bode 2. tejto dohody je uvedené, že „osoby uvedené v bode 1.2 a/alebo 1.3 tejto dohody uznávajú čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom Q.Q. W., a.s., číslo zmluvy/číslo zákazníka : XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.07.2005.“ Žiadosť o vydanie/aktíváciu kreditnej platobnej karty Q., a.s., od ktorej si navrhovateľ, ako právny nástupca pôvodného veriteľa, svoj nárok voči odporkyni odvodil, však bola uzatvorená dňa 06.07.2005, pričom táto žiadosť je označená číslom zmluvy DSS: XXXXXXXXXXXX a číslo zmluvy/číslo zákazníka : XXXXXXXXXXXX uvedené v dohode o splátkach a uznaní záväzku nie je obsiahnuté ani v texte celej žiadosti o vydanie/aktíváciu platobnej karty. Ani jeden z identifikačných údajov, ktorými mal byť individualizovaný a špecifikovaný právny vzťah, ktorého sa dohoda o splátkach a uznanie dlhu malo týkať - dátum uzatvorenia pôvodnej zmluvy, ani číslo zmluvy/číslo zákazníka - teda nesúhlasia s predloženým listinným dôkazom, pričom navrhovateľ v konaní neprodukoval žiadne iné dôkazy, ktoré by hodnoverne preukázali súvislosť oboch predložených listinných dôkazov.

Pokiaľ teda navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno preukázania, že odporkyňa, ako dlžníčka vedome a účinne písomne uznala konkrétny dlh, ktorého sa v konaní navrhovateľ domáha z titulu bezdôvodného obohatenia sa odporkyne na jeho úkor, je správny právny názor vyslovený prvostupňovým súdom, že k premlčaniu nároku došlo uplynutím dvojročnej subjektívnej lehoty podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to dňom 27.12.2009. Pokiaľ si tak navrhovateľ na súde uplatnil svoj nárok na zaplatenie peňažného plnenia až dňa 29.09.2011, v dôsledku účinne a dôvodne vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku súd toto právo priznať nemohol a správne návrh aj vo zvyšnej časti, v ktorej nedošlo k čiastočnému späťvzatiu nároku, zamietol.

Odvolací súd vzhľadom na odvolacie dôvody navrhovateľa, i vedľajšieho účastníka na strane odporkyne preskúmal následne aj správnosť výroku, ktorým súd rozhodol o trovách vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Navrhovateľ argumentuje, že zo samotnej podstaty, predmetu činnosti a účelu, za ktorým bolo občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľa založené (spotrebiteľského združenia) by malo vyplývať, že je (malo by byť) spôsobilé poskytovať kvalifikovanú právnu pomoc špecifickému subjektu zmluvného vzťahu na ochranu a hájenie práv ktorého bolo založené (spotrebiteľa), pretože ide o oblasť, v ktorej by sa malo združenie vyznať a niet preto dôvodu dať sa zastupovať advokátom. Tento záver nie je udržateľný a je v priamom rozpore nielen s čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, s ustanoveniami § 18, § 24,

§ 25 ods. 1 O.s.p., § 93 ods. 4 O.s.p. a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ale aj v rozpore so základnými a nosnými zásadami súdneho konania - práva každého na účinnú súdnu ochranu a zásadu rovnosti účastníkov konania. Pokiaľ určité právo je priznané „každému“, respektíve v užšom ponímaní „každému účastníkovi konania“, prináleží takémuto subjektu bez ohľadu na jeho právny status fyzickej či právnickej osoby, a v prípade právnickej osoby bez ohľadu na predmet jej činnosti a účel založenia. V občianskom súdnom konaní majú všetci účastníci rovnaké postavenie (§ 18 O.s.p.) a v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania (§ 19 ods. 4 O.s.p.). Prípadné obmedzenia určitého práva musia vyplývať len zo zákona a z platnej právnej úpravy a výlučne v ich intenciách. Zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že by vedľajší účastník nemal právo dať sa v konaní pred súdom zastúpiť advokátom. Vstup týchto subjektov do konania má za cieľ zabezpečiť širšiu ochranu osobám, ktoré sú alebo môžu byť v znevýhodnenom postavení (napr. spotrebiteľia, osoby diskriminované z rôznych dôvodov). Účelnosť pôsobenia vedľajšieho účastníka v konaní a efektívnosť jeho procesných úkonov však nie je možné hodnotiť paušálne, ale je nutné posudzovať ich vždy konkrétne, zohľadniac pritom aj iné, súdu z jeho rozhodovacej činnosti známe skutočnosti a okolnosti, ktoré musia mať vplyv aj na úvahu súdu ohľadom náhrady trov konania.

V konkrétnom prípade s ohľadom na predmet konania - spor vyplývajúci zo spotrebiteľského vzťahu a vzhľadom na postavenie odporkyne, ako spotrebiteľky, vstúpil do konania ako vedľajší účastník na strane odporkyne v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 O.s.p. občianske združenie - právnická osoba založená za účelom ochrany spotrebiteľov podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Procesným podaním zo dňa 02.05.2012 vedľajší účastník podal odpor proti vydanému platobnému rozkazu a súčasne aj účinne - čo možno konštatovať vzhľadom na výsledok konania - vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku voči odporkyni. Vzhľadom na zamietnutie premlčaného nároku navrhovateľa je zrejmé, že pôsobenie vedľajšieho účastníka v danom konaní bolo účelné a efektívne, jeho procesné úkony mali zásadný vplyv na priebeh a výsledok konania a preto mu prináleží právo na náhradu trov konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, keďže si trovy konania riadne a včas uplatnil a vyčíslil.

Pokiaľ ide o namietajú sumu priznaných trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka konania, odvolací súd sa stotožňuje s postupom súdu, ktorý pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka aplikoval ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. a sumu trov právneho zastúpenia, na ktorú vznikol vedľajšiemu účastníkovi nárok, krátil na jednu tretinu, a to vzhľadom na právnu nenáročnosť procesných úkonov vedľajšieho účastníka, ako aj na ich opakovanosť v skutkovo i právne obdobných spotrebiteľských veciach. Odvolací súd navyše v konkrétnom prípade zohľadnil, že ide o drobný spor, je tak daný aj dôvod na aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p., umožňujúceho súdu využiť v drobných sporoch moderačné oprávnenie a trovy konania znížiť. Odvolací súd tak vzhľadom na hodnotu predmetu sporu, ako aj nenáročnosť uskutočnených úkonov považoval za spravodlivé a primerané priznať vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 1/3 trov konania, teda v sume 41 eur, ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. na účet špecifikovaný vo výroku rozsudku, v lehote do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd potom na základe uvedeného, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok okresného súdu v odvolaniach napadnutých výrokov podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny. Vo zvyšnej, odvolaniami nenapadnutej časti, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení a ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, pretože odvolania podali obe strany sporu a nakoľko odvolací súd nevyhovel žiadnym odvolacím námietkam, každý z účastníkov konania bol sčasti úspešný a sčasti neúspešný v odvolacom konaní.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.